

שנשלח על-ידי שוקיירי לבצע הרג בארץ

..זה קורה

בגלל האשה!

צלים, מספר האח, ולא יוצאים החוצה. אנחנו פחדים מההתנהגות של האורחים כאן, למרות שאנחנו משפחה חתיקה, וכולם מכירים אותנו.

האב — שפיק דרתיש חוזר מהעבודה אחרי הצהריים. הוא עובד כרכו חינוכי, במוסד אחוזה לילדים מפגרים. הוא גבר נאה, מוצק, אינטליגנטי. והוא מספר בעצב: "הבן שלי היה יותר מדי יפה. אנחנו נורא פינקנו אותו. עד לשישית הוא היה תלמיד טוב, כי השגחתי עליו. היתה לו אז גם חברה יהודיה, קראו לה בלה. בימים אלה היא עומדת להתחתן."

האב ממשיך לספר, כעברית צחה, יפה: "בפברואר חמישים ושש, זה היה בתקופת ערב סיני, קרה האסון. הוא ברח לירדן. היתה זו תקופה שהרבה צעירים ברחו. הוא נמלט יחד עם שני חברים שלו, ונשאר שם. שם הוא גם למד ועשה כ.א. בכלכלה. מאז

חר יותר, בירדן, הוא הכיר בחורה מוסלמית בשם רשה, ממשפחה שמוצאה מיפו. הם נישאו.

"בהתחלה הוא היה מאושר וכתב לנו שהוא רוצה לחזור עם אשתו לארץ. בשיש שים וחמש פגשנו אותו במעבר מנדלבאום, ראינו את אשתו, ושניהם אמרו שהם רוצים לבוא ולגור בישראל.

"הגשנו בקשה באמצעות עורך-דין שיתנו להם לחזור, אבל קיבלנו מכתב מהממשל שהוא יכול לחזור רק בתנאי שיועמד לדין. ולה בשום אופן לא הרשו לעבור לישראל.

"מאז התחילו הצרות. אשתו נכנסה ל"הריון, והבת נפטרה בזמן הלידה. את-ר-כך שמענו מנוצרים שהלכו לביקור בכריסמס, בסוף שנת שישים ושש, שהוא התגרש. הרגשנו שהיינו חסרים לו. הוא ידע שבמידה ויחזור לארץ — יקבל שנה שנתיים, ואחר

בדרך למשפט

מובל סמיר דרוויש, שם, בבית-המשפט המחוזי בחיפה, הודה בכל שמונה סעיפי-ההאשמה המיוחסים לו, שכולם קשורים ברצח-המוני, אותו חשב לבצע על-ידי הטמנת פצצות-תופת במקומות הומים מאדם.

במעטפות ממוענות ושנמצאו ברשותו. בין הנמענים היו בנוסף למערכות ה"עיתונים: ראשי-הממשלה, הרמטכ"ל, שר-הבטחון ויושבי-ראש הכנסת.

כך סוף-סוף יהיה איתנו, אחרי אחת-עשרה שנים של כידות."

★ ★ ★

"למה עשית את זה?"

צרה היא, שעד כמה שהבנתי מהמכ"ל תבים שלו, שנמצאים עכשיו בידי ה"משטרה, שהוא סבל מזה שפורסם פעם בעיתונים ישראליים, שאני נחשב לאחד מחמשת נכבדי עכו. הדבר הזה צוטט בעיתון-נים הירדניים, ומאז חשדו בו שהוא בעצם סוכן ישראלי.

"הוא ואנחנו מסכנים. כשפגשתי אותו בבית-הסוהר שאלתי אותו: למה עשית את זה? למה? הוא אמר: רציתי לבוא. הוא סיפר לנו איך היכו אותו שישה ימים, בלי אוכל ומים, בכלא מזא שבירדן, ואמרו לו: או שתמות כאן — או שתלך לישראל. הוא הסתכל אלי בעיניים שרק אבא מבין אותם, ואמר: אבא, הייתי מוכרח. הוא הרס לנו את הכל.

"להפתעתי, הידידים היהודים ממשכים להגיד לנו כלום. אחד הבנים שלי עובד אצל יהודי. הבוס שלו, שמאוד מחבב אותו, קרא לו ואמר לו שיקח חופש לשישה ימים, עד לאחר פסקה-דין. אבל אם אתם חושבים שאצל הערבים הוא גיבור — אתם טועים. הערבים מפחדים לבוא אלינו. "אצל הערבים — אני מרגל יהודי, ואצל היהודים — הבן שלי מרגל ערבי."

סמיר עצמו ביקש לא לערב בעניין את מש"פחתו. הוא הודיע כי יפנה לבית-המשפט בבקשה שיטיל מחדש איפול על המשפט. לכך היו לו סיבות טובות. כשליח של שוקיירי שנשלח על מנת לבצע בארץ מעשי-חבלה המוניים צוייד בהרבה יותר מאשר כתובת-קעקע אלוהים! פלסטין! חוזרים! על זרועו הימנית.

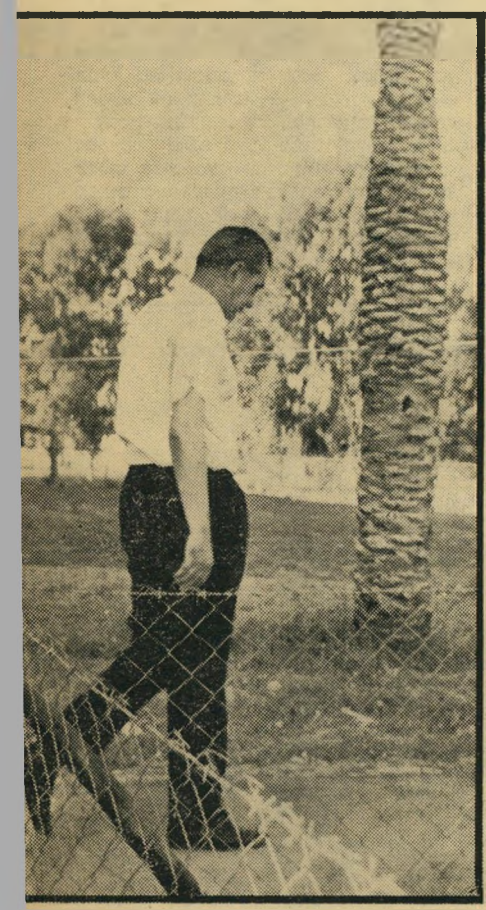
הוא הביא עמו ציוד-חבלה רב-מימדים. בין השאר: 122 אצבעות חומר-נפץ, שתי פצצות-זמן, שלוש אצבעות השהייה, 20 נפצים.

היה זה מספיק כדי לגרום למותם של אורחים רבים, בהם התכוון לפגוע בעת שהותם במרוכז במקומות ציבוריים.

לפי התכנית גם לא היה סמיר מסתפק בסתם מעשה-חבלה. הוא היה מודיע עליו מייד בהודעות מוכנות מראש שהיו נתונות

הגרופה רשה, בת למשפחה שבאה מיפו, נישאה לסמיר בהיותו בירדן. השניים רצו לבוא לישראל. הבקשות הוגשו, אך לטענת המשפחה, סירבו השלטונות להתיר לאשה לבוא. לזוג נולדה בת, שנפטרה בלידה. לאחר-מכן — הם נפרדו איש מרעותו.

האב שפיק דרוויש, הנחשב לאחד מחמשת נכבדי עכו עובד כרכו החינוכי של מוסד אחוזה לילדים מפגרים.